

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1929 | 78. AARGANG

KRISTI ANDET KOMME.

(Nephi Jensen i »Liahona«.)

En meget lærd og moderne Prædikant skriver i en lige udkommen Bog: »Jeg tror, at Gud vil sejre paa Jorden, men jeg tror ikke paa Kristi fysiske Genkomst.« Denne veltalende Præst er ikke alene om den Opfattelse, at Herren ikke personlig vil komme tilbage til Verden. Størsteparten af de Kristne forkaster Lærdommen om Messias' andet Komme.

Det er yderst mærkeligt, at denne Tvivl er opkommen, da Profetierne angaaende Frelserens personlige Genkomst er saa talrige og bestemte, at dem, der nægter at se hen til hans Komme, er bleven tvungne til at henregne deres Tvivl til Aandeliggorelse af den sande Mening af disse Forudsigelser. Baade det Gamle og Nye Testamentes Profeter forudsaa Frelserens herlige Genkomst til Verden. Den Profeti, der muligvis er den ældste af dem alle, henviser til denne Begivenhed, idet Juda, en af Forfatterne af det Nye Testamente, skriver, at »Enok, den syvende fra Adam, har spaaet, der han sagde: se, Herren kommer med sine mange Tusinde Hellige,

at holde Dom over alle og straffe alle ugudelige iblandt dem for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talet imod ham, de ugudelige Syndere.« (Juda 14—15).

Frelserens egen Forudsigelse om sin Genkomst er meget bestemt og sikker: »Og da skal Menneskesonnens Tegn vise sig paa Himmelen, og da skulle alle Jordens Stammer jamre sig, og de skulle se Menneskesonnen komme paa Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed.« (Matt. 24: 30). Mesterens Mening med disse Ord er ikke dunkel. De henviser sikkerlig til Guds Sons andet og herlige Komme. Men hvornaar vil han komme? »Han er allerede kommet,« siger de, der ikke ser hen til hans personlige Komme. »Han kom paa Pinsefestens Dag. Paa den Dag kom hans Aand ind i Hjertet paa Folket, der var omvendte; og siden den Dag er hans Aand kommet ind i Hjerterne paa alle, der tror paa ham.« Men denne Forklaring paa hans andet Komme harmonerer ikke med de simple Lærdomme i det Nye Testamente. Herrens Apostle saa hen til Messias' Komme efter Pinsefestens Dag. Paulus skriver i sit Brev til Hebræerne, at han skal »anden Gang, uden Synd, vise sig for dem, som forvente ham til Frelse« (Heb. 9: 28). Det er meget tydeligt her, at Apostlen taler om hans andet Komme som noget, der skal ske i Fremtiden. Ydermere siger han, at Menneskesonnen skal vise sig for Folk. Fra dette er det tydeligt, at Paulus ikke opfattede Guds Sons andet Komme kun at være Kristi Aands Komme til de Troendes Hjerter.

Kristi andet Komme vil blive virkelig, synlig og personlig. Da han opfor til Himmelen, sagde de to Mænd i hvidt, der stod ved Disciplene: »I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igen paa samme Maade, som I have set ham fare til Himmelen.« (Ap. Ger. 1: 11). Den Jesus, som Disciplene saa opfare til Himmelen, var en folbar Personlighed. Mesterens egne Ord angaaende Maaden, hvorpaa han

skal komme, er tydelige: »Derfor, om de sige til eder: Se, han er i Ørkenen, da gaar ikke derud; se, han er i Kamrene, da tror det ikke! Thi ligesom Lynet udgaar fra Østen og lyser indtil Vesten, saaledes skal Menneskesonnens Tilkommelse være.« (Matt. 24: 26—27).

Hvorledes Kristi andet Komme skal være, er ikke forudsagt tydeligere end Hensigten med hans andet Komme. Da vor Frelser kom til Verden første Gang, kom han som en mild, uanstødelig Lærer, Præst og Frelser. Ved hans andet Komme vil han komme med stor Magt, Herlighed og Majestæt for at dømme Verden. Han vil komme at belønne de Retfærdige: »Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle, og da skal han betale enhver efter hans Gerninger.« (Matt. 16: 27). Han vil ogsaa domme de Ugudelige. Paulus forudsaa denne store Dommedag: »Og eder, som trænges, hvile med os ved den Herre Jesu Aabenbarelse fra Himmelen med sin Krafts Engle, med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke lyde vor Herres Jesu Evangelium.« (II. Thes. 1: 7—8). Hans herlige Komme bliver ikke et midlertidigt Besøg. Han vil komme for at tage Bolig paa Jorden. I Johannes Aabenbaring, der omtaler de Retfærdige, som skal findes paa Jorden, naar Kristus kommer, siges der: »Og de bleve levende og bleve Konger med Kristus i tusinde Aar.« (Aab. 20: 4).

Profeterne har baade i det Gamle og Nye Testamente tydeligt forudsagt mange store Begivenheder, der skulde ske før Messias' andet Komme. Malakias fortæller os, at Gud vil »sende Elias, Profeten, forend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerter til Bornene, og Bornenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band.« (Mal. 4: 5—6). Johannes den Aabenbarer forudsiger, at en Engel skulde »flyve midt oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bo paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk, og han sagde med hoj

Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.« (Aab. 14: 6—7).

Baade Malakias' Forudsigelse og Johannes' Profeti er gaaet bogstaveligt i Opfyldelse i vore Dage. Elias, Profeten, kom til Joseph Smith i Aaret 1836 og overgav ham Beseglings-Ordinancernes Nogler. Englen, som Johannes saa »flyvende midt oppe under Himmelen«, kom i 1827 og gav til Joseph Smith Guldpladerne, der indeholdt Amerikas Forhistorie og ligeledes Evangeliet, som det var forkyndt paa det amerikanske Fastland af Messias. Dette gengivne Rigets Evangelium bliver nu, som Frelseren forudsagde, prædiket af Kirkens Ældster over den ganske Verden »til et Vidnesbyrd for alle Folk«. (Matt. 24: 14). Denne udstrakte Forkyndelse af Evangeliet i vore Dage er et af de vigtige Tegn paa det nær forestaaende andet Komme af vor Herre.

Kristi første Komme til Verden var forkyndt ved en Forløber. Opfyldende gamle Profetier, kaldte Johannes den Døber den Gang Folket til Omvendelse som en Forberedelse til Herrens Komme. I vore Dage er Ældster bleven guddommelig beskikket til at prædike Omvendelsens Evangelium saaledes, at et Folk kan blive beredt til at modtage Frelseren, naar han kommer i sin Magt for at regere paa Jorden. En Del af Byrden, der paahviler disse Kirkens Ældster, er at advare Verden, at Messias vil snart komme for at regere Verden i Retfærdighed.

Ved sit herlige og triumferende Komme til Verden vil Herren vise sig i Himmelen med en Engleskare, og det fortælles os, at »de Hellige, der ere paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes at møde ham. Og de, der have sovet i deres Grave, skulle komme frem og optages for at møde ham midt i Himlens Pille; thi deres Grave skulle oplades.« (Pag. Bog 88: 96—97).

Dette sjældne Privilegium, at blive henrykket for at møde Herren, naar han kommer, er en af de store Velsignelser, der

vil komme til de Hellige, som lever, naar Frelseren kommer; thi paa den Dag skal store Ødelæggelser overgaa de Ugudelige, der forbliver paa Jorden. Lignelsen om Jomfruerne beskriver klart Forholdet mellem de Retfærdige og de Ugudelige paa den Tid, Herren skal komme. Fem af Jomfruerne var vise. De andre fem var uforstandige. Midnatsraabet lød: »Se, Brudgommen kommer. Gaar at møde ham.« De vise Jomfruer var beredte til at møde Brudgommen, medens de uforstandige ikke var beredte. Saaledes vil det være ved Herrens Komme. De trofaste Hellige vil være beredte paa at møde ham, og de vil glæde sig ved hans Komme. De Ugudelige vil frygte og skælve, fordi de er uværdige til at møde Herren.

DET EVIGE UNIVERS.

(Præs. *John A. Widtsoe,* »Millenial Star«.)

I en Tale fornylig af Dr. R. A. Millikan, en fremragende videnskabelig Leder, fremsættes paa Grundlag af nylig gjorte Opdagelser, at vort Univers er selv-forsynende, at det er evigt.

Det tidligere Synspunkt var lige det modsatte. Da Solen bestandig giver Varme, blev det paastaaet, at den Tid vilde komme, hvor det hele vilde være udstraalet, og Solen vilde blive kold. Da vilde Jorden, naar den var afskaaret fra Solens Varme, fryse til en ubeboelig Klode. Ligesaa vilde ethvert lysende og varm-givende Form i Rummet med Tiden tabe sin Kraft, og Universet vilde blive en Samling af frosne, døde Verdener.

De mange vigtige Opdagelser i de sidste Aartier har ikke gjort Situationen mere haabefuld. De smaa Bestanddele, der kaldes Elektroner, af hvilket alt Stof er dannet, er i en ekstra-ordinær hurtig Bevægelse. En Gang imellem flyver en af disse bort og forsvinder. Disse lette Tab, der vedvarende fortsættes, skulde resultere i Tilintetgørelsen af alt Stof. Universets Endeligt vilde da blive et tomt Rum. Begge Synspunk-

ter paapegede et »udløben« Univers — i Lighed med et Ur, der ikke har været trukket op — hvor Tingene ikke mere vilde være, som vi nu kender dem. Senere Opdagelser har forandret disse Teorier.

Professor Aston, Cambridge, England, har i de sidste tolv Maaneder vist, at kun i faa og sjældne Elementer kan der forekomme Tab af Elektroner. Derfor er Stof, som vi kender det, evigt; og vi behøver ikke at nære Frygt for Bestanddeles Forsvinden og tilsidst en universel Tomhed.

En Opdagelse af Dr. Millikan bringer vor Forsikring endnu videre. For ca. tre Aar siden fandt han, at ud af Rummet kommer mægtige Straaler — omtrent i Lighed med Røntgenstraaler, men meget mere gennemtrængende end nogen af de Straaler kendt hidindtil. At disse Straaler, kendt under Navnet Kosmisk-Straaler, eksisterer, blev definitivt demonstreret, men deres Oprindelse forblev et Mysterium. Nu, ved at bruge den eksisterende Kendskab angaaende Stjernerummet, har han fremsat en Forklaring, der omstyrter de tidligere Synspunkter og peger hen paa et evigt Univers. Varme og anden Kraft, der udstraaler fra vor Sol og andre Sole, og som tilsyneladende er tabt i Rummet, er brugt til at sammenføje fra de store Masser af elementær Materiale, der findes i Rummet, de almindelig Stofformer, som vi kender. De »kosmiske Straaler er Signaler udkastet over Himlene angaaende de ordinære Elementers Fødsel«. Hvis Stof er opløst, bygges det op igen. Som Solens Varme er tabt, saa samles den i Rummets Dybde for igen at bruges til Universets Hensigter. Der behøves ikke frygtes for en frossen Verden; thi skulde en Sol forsvinde, vilde en anden formes og tage dens Plads. Der vil aldrig blive en Ende paa Universet eller Mennesket.

Alt dette er kun en Bekræftelse af Herrens Ord til Profeten Joseph Smith i 1830: »Og ligesom een Jord skal forgaa tilligemed dens Himle, saa skal en anden fremkomme, og der er ingen Ende paa mine Gerninger, ej heller paa mine Ord.«

Videnskab og Menneskers Lærdomme, naar de nærmer sig

den fulde Sikkerhed, bliver til Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. I dette Tilfælde taler kosmiske Straaler fra det uendelige Rum, som Fødselsveer af et levende Univers, om Evigheden af Guds Værk. »Himlene erklærer Guds Herlighed.«

DEN FØRSTE LOV.

(*J. H. Paul* i »Millenial Star«.)

»Orden,« bemærkede Lord Bolingbroke, »er Himlens første Lov.« Denne fyndige Udtalelse er bleven gentaget mange Gange siden Bolingbrokes Dage, og var uden Tvivl almindelig langt før hans Tid.

Ideen fremkom temmelig sikkert ved at iagttage Følgeordenen af Begivenhederne i Naturen. De tidligste Mennesker maa have været imponeret over den Regelmæssighed, ved hvilken Sæsonerne inddeler Tiden. Efteraaret efterfulgtes altid af Vinter, Foraaret af Sommer, Saatid af Høst, Knopper af Blade, Blomster af Frugt — disse og lignende Afvekslinger efter en større Maalestok har været betydningsfulde for endog det laveste Intelligens. De henviser til en Ordensgang, der har Udseende af at have været planlagt og oprettet af en usynlig men almægtig Magt. Kendsgerninger som disse leder Folkeracer, der ikke kender andet guddommeligt, til at dyrke Naturen. Og da Orden i Menneskets Affærer altid er Resultatet af omhyggelig Omsorg, var den Orden, der iagttoges i Naturen, henregnet til en lignende Styrelse.

Men Orden i Menneskets Affærer er Resultatet af Lydighed. Mennesket adlyder bestemte Regler eller Love, som man for fælles Sikkerhed og Fremskridt er bleven enige om. Saaledes bliver Orden Resultatet og ikke Aarsagen. Derfor er det ikke en Lov, men Resultatet af Loves Adlydelse. Den er sekundær og ikke først. Den er en Følge af en dirigerende Magt, men den skaber ikke Magt. Og fordi den er sekundær, kan den ikke blive først, ejheller kan den i det hele taget

blive en Lov. »Lov,« siger Bentham, »er en Befaling fra en Overordnet til en Underordnet, som den Underordnede er nødt til at adlyde.«

Ordenen i Naturen er Resultatet af en uforanderlig Lydighed af Tingene og Kræfterne til adskillige Forlangender, der gøres til disse. Enten er det i Tingenes og Kræfternes Natur at virke paa en ordentlig og uforanderlig Maade, som de gør, eller de adlyder en usynlig men virkelig Magt, der faar dem til at virke saaledes. Faktum er, at de altid virker ens under de samme Omstændigheder.

Hvis det er korrekt at bruge Udtrykket »Lov« til Ordenen i Naturens Fremgangsmaade, da maa Himlens første Lov være Lydighed. Naar der henvises til Menneskenes og Tingenes Virksomhed, er det Lydighed. Naar det er henregnet til en Leder, der har Magt til at haandhæve Lydighed, kaldes det Villie.

Lydighed er da den første Lov. Villie er, hvad Loven i Virkeligheden maa bestaa af, hvis vi søger efter Lovens Ophav eller Oprindelse. Hvad Naturens Ophav vil og planlægger, maa derfor udgøre Naturens Lov. Lydighed til naturlige Love opretholder Orden i Naturens Verden. Lydighed til menneskelige Love bringer Orden blandt Mennesker. Lydighed er først, Orden næst.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNING.

Ældste L. Aage Kjølby, der har præsideret over Aarhus Distrikt siden August 1928, er hæderligt afløst fra denne Stilling og forflyttet til Københavns Distrikt, hvor han vil virke iblandt Slægtninge indtil sin Hjemrejse.

BESKIKKELSE.

Ældste Gunnar M. Nielsen er beskikket til at præsidere over Aarhus Distrikt.

DEN NORSKE MISSIONS HISTORIE.

Vi har lige modtaget et Eksemplar af den Norske Missions Historie, skrevet af Carl M. Hagberg, Oslo.

Bogen, der er paa 65 Sider, er trykt paa godt Papir og indeholder en meget interessant Beskrivelse af den Norske Mission siden Evangeliets Indførelse for 77 Aar tilbage. Flere Billeder findes af Missionens Bygninger i Oslo, Drammen, Bergen og Trondhjem samt nogle af de første Missionærer o. s. v., der alle har Interesse for det Norske Folk.

Vi gratulerer Broder Hagberg for det store Arbejde, han har lagt for Dagen, og hjerteligt anbefaler Bogen til Medlemmerne i den Danske Mission.

DEN DANSKE MISSIONSBYGNING SOLGT.

Det er med en Blanding af Vemod og Glæde, vi meddeler Kirkens Medlemmer, at den Danske Missionsbygning i Korsgade 11 er solgt til Solvvare-Fabrikant S. Chr. Fogh for en Kobesum af 105.000 Kroner. Overtagelsen skete den 1. Januar. Dog forbeholdes Rettigheden til at forblive i Bygningen indtil April Flyttedag 1930.

KONFERENCE FOR DISTRIKTS-PRÆSIDENTER.

Distrikts-Præsidenterne i den Danske Mission er indkaldt til en Konference i Kobenhavn den 11., 12. og 13. Februar for at drofte Missionsarbejdet og lægge Planer til Forbedring af Evangeliets Udspredelse.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

DØDSFALD.

Br. og Str. Jorgen Rasmussen, Aalborg Gren, havde den Sorg at miste deres lille Barn, der døde den 19. Januar af Bronchitis, og blev begravet den 24. Januar under Ledelse af Distriktspræsident Clifton E. Henrichsen, der tilligemed Missionær Theodore Jacobsen talte ved Baaren. Graven indviedes af Br. Holger Jorgensen.

DØDSFALD.

Str. Kathinka Anderson, Oluf J. Andersons Hustru, Castle Dale, Utah, døde Lørdag den 1. December 1928 efter en kort Tids Sygdom og blev begravet den 4. December i Castle Dale under stor Deltagelse. Str. Anderson var født i Moss, Norge, den 22. Januar 1852 og kom til Utah i 1874, hvor hun blev gift med Oluf J. Anderson. Hun var aktiv baade i kirkelige Affærer saavel som det offentlige Liv og havde blandt andet Stillingen som Amtsskriver for Emery Amt i 4 Aar. I 1911—12 var hun sammen med sin Mand paa Mission i Danmark, hvor Br. Anderson var Redaktør af »Stjernen«. Fra denne Mission vil mange af vore ældre Medlemmer og Venner af Kirken erindre hende og mindes hendes behagelige og venlige Væsen. Hun var elsket og agtet af alle, der kendte hende. Hun efterlader sin Mand og 6 Børn.

Br. Andreas Peterson døde Fredag Morgen den 14. December 1928 i sit Hjem i Logan, Utah, og blev begravet den 16. December fra Logan 4. Wards Mødehus under stor Deltagelse. Br. Peterson var født i Høbøl, Sverige, den 23. Juni 1849 og blev Medlem af Kirken i 1872 i Norge, hvor han ligeledes virkede 4 Aar som Lokal-Missionær. I 1878 kom han til Utah og bosatte sig i Logan, hvor hans Hjem har været siden. I 1883—84 udførte han en Mission til Sverige og fra 1898—1901 præsiderede han over den Skandinaviske Mission, og under hans Virksomhed paabegyndtes det forberedende Arbejde til Opførelsen af den nuværende Missionsbygning i Korsgade 11, idet der blev indsamlet et ret betydeligt Beløb til Hjælp til Bygningens Opførelse. Fra 1910—12 præsiderede han over den Svenske Mission. Foruden dette tog han aktiv Del i det kirkelige og offentlige Arbejde i Utah og har beklædt mange betroede Stillinger baade i By og Amt. Br. Peterson var en dygtig og ivrig Leder i sit Arbejde og altid venlig og opmærksom i sin Optræden overfor andre. *Ph. J.*

DEN NORSKE MISSION.

AFLØSNING.

Ældste George W. Thulin er hæderlig afløst fra sin Mission med Tilladelse til at rejse hjem.

Lorenzo W. Anderson,
Missionspræsident.

LIDT STATISTIK FRA SALT LAKE CITY.

Fra et Tidsskrift, »Municipal Record«, der udgives maanedligt gratis af Salt Lake City, fremdrager vi følgende, som maaske kan have Interesse for Læserne af »Stjernen«:

Salt Lake City er beliggende 4350 Fod over Havets Overflade paa et Areal af 52,4 engelske Kvadratmil og havde i 1927 135.000 Indbyggere. Gaderne udgør tilsammen en Længde af 528,2 eng. Mil, af hvilke 100,3 Mil er asfalteret. Sporvognsliniernes samlede Længde er 120,3 eng. Mil og Vandledningerne 333,4 eng. Mil. Vandforraadet pr. Dag er 80.550.000 Liter, og der findes paa Gaderne 45 offentlige Drikkefontæner, der paa den varmeste Sommerdag vil give os den herligste kolde Drik Vand. Der forbruges daglig 200 Liter Vand pr. Indbygger. Salt Lage City's Længde fra Øst til Vest er 8,6 eng. Mil, Bredde fra Nord til Syd 8,3 eng. Mil. Der findes i det offentlige Bibliotek 134.310 Bøger; der er 15 Anlæg og Parker i Byen, der tilsammen udgør 407 Tdr. Land. Der er 47 Skolebygninger, der tilsammen udgør en Værdi af 26 Millioner Kroner, og til disse Skoler gaar daglig 32.933 Elever. Salt Lake City's Værdi i Ejendomsskyld sættes til Kroner 691.367.921,90.

Naar vi udfører Herrens Villie, har vi ingen Tid tilovers til at strides om hans Planer.

SOM EN, DER HAVDE MYNDIGHED.

(Tale over Radio af Dr. *James E. Talmage,* af de Tolvs Raad. »Deseret News«.)

(Fortsat fra Side 48.)

Sammenlign den sagtmodige Jesus, der blev rørt til at udføre en gæstfri Tjeneste og afhjælpe Manglen ved Brylluppet i Kanaan, med den harmfulde Kristus, der brugte Pisken til at drive Kreaturer og Mennesker foran sig som en uren Hjord. Hvorfor satte disse Præster og Leviter og disse rasende Rabbi og Skriftkloge sig ikke straks til Modværge mod denne selvbevidste Gallilæer, der var ukendt i officielle Kredse og til dem en Praler, der tilhørte Underklassen? Hvorfor krævede den store Sanhedrin (Jødernes Raad) ham ikke straks til Regnskab, eller hvorfor var den romerske Lovs mægtige Magt ikke brugt mod ham? Fordi de alle vidste, at han talte og handlede med Myndighed, Kilden de paastod ikke at kende, men dog frygtede med en lammende Usikkerhed.

Vor Herres Mirakler og Helbredelser — ved hvilke den Blinde modtog Syn, den Døve kom til at høre, den Værkbrudne blev oprejst fra Sengen med fornyet fysisk Kraft, gennem hvilke onde Aander var uddrevne fra jordiske Legemer, over hvilke de havde faaet Magt, og hans mægtige Arbejde i Almindelighed var alarmerende til Jødernes Ledere, naar de saa Folket vende sig fra dem til ham, der talte og handlede med en saadan Virkningsfuldhed, at det var ud over al Tvivl, at han var i Besiddelse af overjordisk Myndighed og Magt. Ved at vidne den ene Triumf efter den anden over onde Magter, fortælles der, at den almene Befolkning var meget opmærksom til at lytte til ham og udbrød med Ærbødighed: »Er denne ikke Davids Søn?« Med andre Ord: Kan denne være nogen anden end den Messias, vi har ventet saa længe. Denne saaledes udtalte almindelige Dom opirrede Farisæerne, der syntes i deres Vrede at være berovet deres Fornuft, og begyndte den ulogiske og urimelige Historie, at Kristi usædvanlige Magt kom direkte fra Satan. De sagde: »Denne ud-

driver ikke de onde Aander uden ved Beelzebul, de onde Aanders Fyrste«. Jesus svarede dem igen med sund Fornuft og klar Logik. Han fremsatte den bevislige Sandhed, at hvis et Rige var i Splid med sig selv, kan det ikke bestaa, men vilde blive ødelagt. Hvis deres Paastand i den mindste Grad var grundet paa Sandhed, vilde Satan gennem Jesus modarbejde sig selv. Og for tydeligere at demonstrere ved Sammenligning, fortsatte han: »Dersom jeg uddriver de onde Aander ved Guds Aand, da er jo Guds Rige kommet til eder«. Ved at antage enten det ene eller det andet af disse to Henvisninger — og enten den ene eller den anden maatte sikkert være rigtig — stod de anklagende Farisæer besejret og fordømte.

Mod Slutningen af de begivenhedsrige tre Aar, lige efter at han havde ryddet Tempelgrunden anden Gang — thi Herrens Hus var igen bleven en Røverhule — og efter at han havde forkyndt sig selv at være Messias og var bleven hyldet med Udraabet »Hosianna« som Davids Søn, der var profeteret om, blev han igen udfordret angaaende sin Myndighed. Som han sad indenfor Templets Mure og prædikede Frelsens Evangelium til alle, der vilde høre, kom Ypperstepræsterne med en Skare Skriftkloge og Ældster. De havde diskuteret ham hele Aftenen og havde besluttet at forlange en Erklæring fra ham angaaende hans Ret til at gøre, som han havde gjort. »Af hvad Magt gør du disse Ting, og hvem har givet dig denne Magt?« spurgte de. Jesus nedlod sig ikke til at give et Svar, ved hvilket de muligvis kunde finde flere Paaskud til at modarbejde ham; men han gjorde Brug af en Metode — meget almindelig blandt de Lærde — at stille Spørgsmaal mod Spørgsmaal: »Men Jesus svarede og sagde til dem: Ogsaa jeg vil spørge eder om een Ting, og dersom I sige mig det, vil ogsaa jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting. Johannes's Daab, hvorfra var den? Fra Himmelen eller fra Mennesker?« De befandt sig i en meget forlegen Situation; thi hvis de svarede, at Johannes's Daab var fra Gud, vilde Jesus sikkert spørge dem, hvorfor de ikke havde troet paa Døberen,

og hvorfor de ikke anerkendte hans Vidnesbyrd angaaende Kristus. Paa den anden Side, hvis de paastod, at Johannes ingen guddomelig Myndighed havde til at prædike og døbe, vilde Folket vende sig mod dem, thi den martyrede Døber var æret og anset for en Profet af Folkemængden. »Det vide vi ikke«, sagde de, og da svarede Jesus: »Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting«.

Nu, hvad siger I, mine Venner, om Myndigheden, ved hvilken Jesus af Nazareth — Jesus Kristus — lærte og virkede? Er der mere end et fornuftigt og konsekvent Svar muligt? Jesus var guddommelig! Han var født paa Jorden med nedarvede Egenskaber fra Guddommen, de samme, han besad før hans jordiske Inkarnation: Jehovah's Egenskaber, denne, der er den førstefødte blandt de aandelige Børn af Elohim, den evige Fader samt den enbaarne Søn af ham i Kødet. De første Vers af Johannes Evangelium indeholder en ophøjet Bekræftelse af Jesus Kristus som Gud, før han kom paa Jorden: »I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var i Begyndelsen hos Gud. Alle Ting ere blevne til ved det, og uden det blev end ikke een Ting til af det, som er.« (Joh. 1: 1—3). Et senere Vers identificerer »Ordet« som Kristus selv: »Og Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os.«

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige anerkender den bibelske Erklæring med Hensyn til Kilden, hvorfra vor Herres Magt og Myndighed kom. I en gammel Optegnelse af Moses, der paany er aabenbaret i disse de sidste Tider gennem Profeten Joseph Smith, forklarer det Betydningen af, at Kristus er kaldet »Ordet«. Den Herre Gud udfoldede for Moses Panoramaet over Verdens Skabelse: »Og se Guds Herlighed omstraalede Moses, saa at Moses stod for Guds Aasyn, og han talede med Gud Ansigt til Ansigt, og den Herre Gud sagde til Moses: I mit eget Øjemed har jeg skabt disse Ting. Her er Visdom, og den forbliver hos mig. Jeg har skabt dem ved min Magts Ord, hvilket er min enbaarne Søn, som er fuld af Naade og Sandhed. Og jeg har skabt utallige Ver-

dener, og jeg har tillige skabt dem i mit eget Øjemed, og ved Sonnen, som er min Enbaarne, har jeg skabt dem.« (Moses 1: 31—33). Heri er den enbaarne Søn tydeligt kaldet »Guds Magts Ord«. Det Væsen, der gik iblandt Menneskene i Tidernes Midte som Jesus af Nazareth, var Ordet i Guds Magt ved Skabelsen og Befolkningen af Jorden og ligeledes beskikket den Gerning at forløse og frelse Menneskeheden. Hans Myndighed var fra den samme evige Fader, der har saaledes opsummet den guddommelige Plan og Hensigt med Mennesket, der kun kan blive fuldført gennem denne høje Myndighed: »Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.« (Moses 1: 39).

VINTER.

Et sagte Sus gaar tyst igennem Skoven
— det rasler i det brune Bøgeløv —
du Menneske, der her saa sorgløst vanker,
sig, strejfer det dog ikke dine Tanker,
at snart, kun alt før snart, er du kun Støv? —

Det hvisker vemodsfuldt i nøgne Grene —
ak, hvor er nu vor grønne Bladedragt —
hvor er vor Krones stolte, skønne Smykke.
hvor er vor korte, blide Sommerlykke? —
Ak, stakket kun var al vor rige Pragt. —

Ak, hvorfor skulde vi en Blomstring kende
for alt at miste i en ublid Høst? —
Vi rækker haabløst vore trætte Arme
imod en kuldskær Luft foruden Varme —
imod en Vinterhimmel uden Trøst. —

Du sagte Sus — du tunge Alvorshvisken —
jeg fatter eders Klages tyste Moll —
hver Livsens Fryd maa dyrt og bittert bødes,
og hvad vi elsked' mest, maa usselt ødes —
og hvad vi vandt, maa tabes tusindfold. —

Vor Lod er lige — som jert Lov blev fældet,
saa skal mit Legem blive Støv igen —
hvorfor — hvorhen — ak, ingen Sjæl tør raade,
den store Livets mærkelige Gaade —
kun tro, vor Skaber er vor Gud og Ven. —

Kun tro — og følge ærligt Livets Love —
kun haabe Kernen frem af Livets Straa —
kun elske Livets Foraar og dets Sommer
og atter tro, naar Vintrens Dødstid kommer,
paa et fornyet, løfterigt: Opstaa —!

Betty Tofte.

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for Marts 1929.

Nadververs:

Velsign os, o Herre, for Jesu Skyld,
At vi maa værdigen nyde
Disse Symboler paa Kød og Blod
Af vor Forløser, Frelser og Gud.

Korlektie:

Esaias 52. Kap. 7. Vers:

»Hvor dejlige paa Bjergene ere dens Fødder, som bærer glædeligt Budskab, som forkynder Fred, som bærer glædeligt Budskab om Godt, som forkynder Frelse og siger til Zion: din Gud er Konge!«

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording.